

ΕΤΟΣ 60ον

12 Φεβρουαρίου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (3063)

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

Ἡ θεϊκή εὐσπλαχνία

Ἡ σημερινή παραβολή βρίσκεται στό 15ο κεφάλαιο τοῦ κατά Λουκᾶ Εὐαγγελίου. Ὅλο αὐτό τό κεφάλαιο περιέχει τρεῖς παραβολές πού εἶπε ὁ Κύριος στούς γραμματεῖς καί φαρισαίους, ἀπαντώντας στούς γογγυσμούς καί τίς κακολογίες πού ἀπνύθουναν ἐναντίον του, ἐπειδή ἐπέτρεπε στούς τελῶνες καί τούς ἁμαρτωλοῦς νά τόν πλησιάζουν, νά ἀκοῦνε τό λόγος του καί νά τρῶνε μαζί του. Πρώτη παραβολή ἦταν αὐτή τοῦ χαμένου προβάτου, δεύτερη τῆς χαμένης δραχμῆς καί τρίτη ἡ σημερινή, τοῦ ἀσώτου υιοῦ.

Μέ τίς παραβολές αὐτές ὁ Κύριος ὑποδηλώνει ἀρχικά τή θεϊκή του ιδιότητα, ἐνῶ στή συνέχεια φανερώνει τή μεγάλη του ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο καί ἀποκαλύπτει γιά ποιό λόγο ἦλθε στή γῆ καί ἔγινε ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ φιλεῦσπλαχνος Θεός ὁ ὁποῖος μᾶς δημιούργησε, ἀλλά ἐπίσης καί ὁ στοργικός πατέρας μας. Δέν ἐγκατέλειψε τόν ἄνθρωπο στήν ἀπώλειά του, ἀλλά ἦλθε, γιά νά τόν ἀναζητήσει μέσα στήν πτώση του καί νά τόν ἀνασύρει ἀπό αὐτή. Γι' αὐτό λοιπόν ὁ Κύριος δεχόταν ὄλους τούς ἁμαρτωλοῦς, ἐπειδή αὐτός ἦταν ὁ σκοπός τοῦ ἐρχομοῦ του, ἡ λύτρωση δηλαδή τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀπό τήν ἁμαρτία.

Παράλληλα μέσα ἀπό τίς παραβολές αὐτές, καί κυρίως ἀπό τήν παραβολή τοῦ Ἀσώτου, προαναγγέλλεται ἡ ἐπιστροφή τῶν ἐθνῶν καί ἡ ἀπομάκρυνση τῶν Ἰσραηλιτῶν. Σάν τόν πρεσβύτερο υἱό τῆς παραβολῆς, οἱ Ἑβραῖοι ἐπρόκειτο νά σκανδαλιστοῦν βλέποντας τήν ἐπιστροφή τῶν ἐθνῶν -τά ὁποῖα, ὅπως ὁ νεώτερος υἱός γιά αἰῶνες ἦταν μακριά ἀπό τήν πατρική οἰκία- καί τή μετοχή τους στήν εὐωχία τῆς θείας χάριτος καί σωτηρίας. Θά μείνουν ἔξω ἀπό τή Βασιλεία, ὄχι λόγω κάποιας τιμωρίας ἀπό τόν Θεό, ἀλλά ἐπειδή οἱ ἴδιοι δέν θά θελήσουν νά εἰσελθουν ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ τους καί τῆς ἐλληλιψέως συγχωρητικότητος.

Κάλεσμα μετανοίας

Δέν εἶναι τυχαία ἡ τοποθέτηση τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου Υιοῦ στή δευτε-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε´ 11-32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατρὸς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐπιβόητος τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρὶ· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκεῖνην, καὶ αὐτὸς ἠρξάτο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκεῖνης· καὶ ἔπεισεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατιῶν ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσι ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπολλύμαι! Ἄναστās πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστās ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἠρξάντο εὐφραίνεισθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρῶτος ἐν ἀγροῦ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁρῶσθαι δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξεληθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρὶ· ἰδὼν τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

ρη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς ἀρχίζοντας τὸ ἐπὶ γῆς κήρυγμά του, στήν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία, ἀφοῦ μακάρισε πρῶτα τοὺς «πτωχοὺς τῷ πνεύματι», δηλαδή τοὺς ταπεινοὺς, στή συνέχεια μακάρισε αὐτοὺς πού πενθοῦν γιὰ τίς ἁμαρτίες τους. Ἔτσι μᾶς δίδαξε ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀληθινὰ γνωρίσει τὴν ἁμαρτωλότητά του, γεννιέται μέσα του βαθύ πένθος μετανοίας γιὰ τίς ἁμαρτίες του. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν προηγούμενη Κυριακὴ μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου μᾶς κάλεσε νὰ θέσουμε ὡς θεμέλιο τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνα τὴν ταπείνωση ἔτσι καὶ μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοια.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολὴν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ' αὐτούς εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, "Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού ἀναλογεῖ σ' ἐμέ". Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτούς τὴν περιουσίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξίδεψε σὲ μακρυνὴ χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν βίον ἄσωτον. Ὄταν ἐξώδεψε ὃ,τι εἶχε, ἐγίνε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκεῖνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερεῖται. Καὶ ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκεῖνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια τοῦ νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δέν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε, "Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀρκετὴν τροφήν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ, Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας σου". Καὶ ἐσκόπηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἀκόμη μακρῦν, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, "Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου". Ἄλλ' ὁ πατέρας εἶπε εἰς τοὺς δούλους του, "Βγάλτε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δώστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του, καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάξατέ το καὶ ἄς φᾶμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε διότι ὁ υἱὸς μου αὐτὸς ἦτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε, ἦτανε χαμένος καὶ εὐρέθηκε". Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. Ὁ υἱὸς του ὁμως ὁ μεγαλύτερος ἦτανε στὸ χωράφι καὶ ὄταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ σπίτι, ἄκουσε μουσικὴ καὶ χορούς. Ἐκάλεσε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἐρώτησε τί ἐσήμεναν αὐτὰ. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, "Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα". Αὐτὸς ὁμως ἐθύμωσε καὶ δέν ἤθελε νὰ μπῆ. Ὁ πατέρας του ἐβῆκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα του, "Τόσα χρόνια σέ δουλεύω καὶ ποτέ δέν παρέβηκα ἐντολήν σου, σ' ἐμέ ὁμως ποτέ δέν ἔδωκες οὔτε ἕνα κατοίκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μέ τοὺς φίλους μου. Ὄταν ὁμως ἦλθε ὁ υἱὸς σου αὐτός, πού κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μέ πόρνες, ἔσφαξες γι' αὐτόν τὸ θρεμμένο μοσχάρι". Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, "Παιδί μου, σύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὃ,τι ἔχω εἶναι δικό σου. Ἐπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἦτανε καὶ εὐρέθηκε»».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάντου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Αὐτὸ ὁμως σημαίνει ὅτι κανένας μας δέν μπορεῖ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι καθαρὸς ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας. Ὅλοι μας φέρουμε μέσα μας τὸν ἄσωτο υἱό. Αὐτὸ πολὺ ὥραϊα τὸ ἐκφράζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγοντας ὅτι ἐάν ποῦμε πὼς δέν ἔχουμε ἁμαρτία, πηλانوῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ ἡ ἀλήθεια δέν ὑπάρχει μέσα μας. Ἐάν ὁμολογοῦμε τίς ἁμαρτίες μας, ὁ Θεός, πού εἶναι ἀξιόπιστος καὶ δίκαιος, θὰ συγχωρήσῃ τίς ἁμαρτίες μας καὶ θὰ μᾶς καθαρῖσει ἀπὸ κάθε ἄδικη πράξη.

12 Φεβρουαρίου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ.
Μελετίου Ἀντιοχείας († 381), Ἀντωνίου (Β΄) Κων/πόλεως († 901),
Χριστοῦ νεομάρτυρος τοῦ Κηπουροῦ († 1748).
Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Φεβρουαρίου, τῆς Ἀπόκρεω.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 31-46.

Ἡ πράξη τῆς μετανοίας

Μέσα ἀπό τὴν παραβολὴν ὁ Κύριος μᾶς ἐπισημαίνει τὰ βασικὰ γνωρίσματα πού ἔχει ἡ ἀληθινὴ μετάνοια. Καταρχὴν ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος νὰ συναισθανθεῖ τὴν ἀπομάκρυνσὴν τοῦ ἀπὸ τὸν Θεό· νὰ ἔλθῃ «εἰς ἑαυτὸν», ὅπως ὁ ἄσωτος υἱός. Μετὰ θὰ πρέπει νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ Πατρὸς· νὰ λάβῃ δηλαδὴ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἁμαρτωλὴν ζωὴν καὶ νὰ πορευθεῖ στὸν Θεὸν μέσω τῆς ὁδοῦ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν. Στὴ συνέχεια νὰ προσέλθῃ στὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως ἐξαγορεύοντας τὶς ἁμαρτίαι του, ὥστε νὰ λάβῃ τὴ συγχώρησιν· τὸ δαχτυλίδιον πού πιστοποιεῖ τὴν ἀπελευθέρωσίν του ἀπὸ τὴ δουλείαν τῆς ἁμαρτίας. Τέλος νὰ μετᾶσῃ στὸ συμπόσιον τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κοινωνώντας τὸ μῶσχο τὸ σιτευτό, δηλαδὴ τὸ ἄκραντο σῶμα καὶ τὸ τίμιον αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, φαίνεται στίς αἰσθήσεις μας σάν σίτος (δηλ. ἄρτος), ὅμως εἶναι στὴν πραγματικότητά τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν παραβολὴν, αὐτὲς εἶναι οἱ βασικὲς ἐνέργειαι πού συναπαρτίζουν τὴν ἀληθινὴν καὶ ὀλοκληρωμένην μετάνοια. Ἐτσι βιώθηκε καὶ βιώνεται ἡ μετάνοια σὲ ὄλους τοὺς αἰῶνες μέσα στὴν Ἐκκλησίαν. Σὲ αὐτὴ τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας ἄς βαδίσουμε καὶ ἐμεῖς, προκειμένου νὰ μετᾶσουμε ἤδη ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴν στὸ γεῦμα τῆς μελλούσης θείας Βασιλείας, μέσα στὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, δηλαδὴ μέσα στὴν Ἐκκλησίαν.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευὴ καὶ ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸν Ναὸν Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμόνομο Λῆμον Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξιν, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ἦτό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr